

РЕШЕНИЕ

№ 96

гр. Благоевград, 21.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, ЧЕТВЪРТИ ВЪЗЗИВЕН
ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ**, в публично заседание на шестнадесети февруари
през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Николай Грънчаров
Членове: Владимир Ковачев
Г. Янев

при участието на секретаря Герасим Ангушев
като разгледа докладваното от Г. Янев Въззивно гражданско дело №
20231200500044 по описа за 2023 година

Въззивното производство е образувано по жалба на ГДПБЗН-МВР, подадена срещу решение № 906933 от 21.11.22г., постановено по гражданско дело № 3432 от 2019 г. на Районен съд Благоевград, с което частично са уважени претенциите на З. Д. А. за присъждане на възнаграждение за извънреден труд и законна лихва. В жалбата се твърди, че атакуваното решение е неправилно. Първата инстанция неправилно тълкувала нормативната уредба. Неправилно било приложено материалното право. Общата уредба на трудовите правоотношения била неприложима към предмета на спора. Не били налице предпоставки за субсидиарно прилагане на КТ, ЗДСл и НСОПЗ. ЗМВР съдържал специални правни норми, които били относими само към конкретните правни субекти и правоотношенията с тях, и изключвали по отношение на последните приложението на общите норми, съдържащи се в КТ. Предвид качеството на ищеца на държавен служител по чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, съдържанието на неговото правоотношение с ответника се определяло от нормите на ЗМВР и на издадените въз основа на него наредби, които били специални както спрямо ЗДСл, така и спрямо КТ. За разлика от

КТ, който ограничавал нощния труд до 7 часа дневно, такова ограничение не било предвидено в ЗМВР и при него нормалната продължителност на работното време през деня съвпадала с нормалната продължителност на работното време през нощта - 8 часа. Различието на двете уредби било обяснимо със спецификата на функционалните задължения на служителите по чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, пряко обусловена от значимостта на обществените отношения, с които било свързано изпълнението на техните функции. В ЗМВР били предвидени редица компенсационни механизми, допълнителни материални стимули и нематериални блага, от които работещите по трудови правоотношения не могли да се ползват. Положеният нощен труд, ако бил в рамките на установеното работно време от 8 часа, не се явявал извънреден. Не била налице празнота в ЗМВР и издадените въз основа на него наредби, която да налага субсидиарно приложение на КТ, ЗДСл и НСОПЗ. Разпоредба, идентична на тази на чл. 9, ал. 2 от НСОПЗ, с основание не била предвидена в наредбите по чл. 187, ал. 9 от ЗМВР, защото за държавните служители нормалната продължителност на дневния и нощния труд съвпадала. При паралелното действие на норми, уреждащи една и съща материя, приложение намирали специалните норми, които изключвали действието на общите. Действието на нормите на чл. 187, ал. 1 и 3 от ЗМВР не можело да бъде дерогирано от подзаконов нормативен акт като НСОПЗ. Нормативно основание за заплащане на нощния труд като извънреден, освен в случаите, когато той бил положен извън рамките на установеното работно време, нямало нито в ЗМВР, нито в КТ. Моли се за отмяна на акта на първата инстанция и отхвърляне на уважените претенции. Не се правят процедурни и доказателствени искания.

Моли за присъждане на направените по делото разноски.

Не е подаден отговор от насрещната страна.

По делото е постъпила и въззивна жалба от З. Д. А. против № 906933 от 21.11.22г., постановено по гражданско дело № 3432 от 2019 г. на Районен съд Благоевград, в частта с която е отхвърлена исковата му претенция като неоснователна.

В жалбата се твърди, че съгласно чл.176 от ЗМВР brutното месечно възнаграждение на държавните служители на МВР се състои от основно месечно възнаграждение и допълнителни възнаграждения. Към основното

месечно възнаграждение се изплащат възнаграждения за извънреден труд. Сочи, че в разпоредбата на чл.143, ал.1 КТ се съдържа легална дефиниция за извънредния труд, а по силата чл. 187, ал. 3, изр. първо ЗМВР предвижда, че работното време на държавните служители се изчислява в работни дни - подневно, а за работещите на 8-, 12- или 24- часови смени - сумирано за тримесечен период, а съгласно изр. трето на тази разпоредба при работа на смени е възможно полагането на труд и през нощта между 22:00 и 6:00 ч., като работните часове не следва да надвишават средно 8 часа за всеки 24- часов период. В чл. 187, ал. 5, т. 2 ЗМВР е предвидено работата извън редовното работно време до 280 часа годишно да се компенсира с възнаграждение за извънреден труд за отработени до 70 часа на тримесечен период - за служителите, работещи на смени, а съгласно чл. 6 извънредният труд по ал. 5 се заплаща с 50 на сто увеличение върху основното месечно възнаграждение. В чл. 187, ал. 9 ЗМВР е предвидено, че редът за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата на държавните служители извън редовното работно време, режимът на дежурство, времето за отдих и почивките за държавните служители се определят с наредба на министъра на вътрешните работи. На основание посочената законова делегация са приети Наредба №81213-407/11.08.2014г. /отм.ДВ бр.40 от 02.06.2015г./ и Наредба №81213-592/25.05.2015г. /отм.ДВ бр.59 от 29.07.2016г./. Двете наредби са отменени. Впоследствие е приета Наредба №81213-776/29.07.2016г., обн. ДВ бр. 60 от 02.08.2016г., която е действащата нормативна уредба за процесния период. В нея е предвидено, че при работа на смени е възможно полагането на труд и през нощта между 22:00 и 06:00 ч., като работните часове не следва да надвишават средно 8 часа за всеки 24-часов период (чл. 3, ал. 3 от Наредба №81213- 776/29.07.2016г., обн. ДВ бр. 60 от 02.08.2016г. Заявява, че съгласно чл. 188, ал. 2 ЗМВР държавните служители, които полагат труд за времето между 22:00 и 06:00 ч. се ползват със специалната закрила по Кодекса на труда. Специалната закрила включва действието на разпоредбите на по-високия по степен нормативен акт /КТ/ и в частност на разпоредбата на чл.140 КТ, касаеща нощния труд, и Наредбата за структурата и организацията на работната заплата /НСОРЗ/ като подзаконов нормативен акт, издаден по приложение на КТ. „ Съгласно чл. 140, ал. 2, пр. първо КТ за пълнолетните работници и служители /каквто е и ищецът/ нощен е трудът, който се полага

от 22:00 и 06:00 ч., а съгласно ал. 1, изр. второ на тази законова норма нормалната продължителност на работното време през нощта при 5-дневна работна седмица е до 7 часа. Твърди, че в Наредба №8121з-776/29.07.2016 г., издадена от Министъра на вътрешните работи, липсва правило, съобразно което отработените часове нощен труд да се превръщат в дневни. Съгласно разпоредбата на чл. 9, ал. 2 НСОПЗ при сумирано изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време, установени за подневно отчитане на работното време за съответното работно място, т.е. приложимият коефициент е 1.143, получен при деление на нормалната продължителност на дневното /8 часа, съгласно чл. 136, ал. 3 КТ/ и нощното /7 часа, съгласно чл.140, ал. 1, изр. второ КТ/ работно време. Възприемането на обратното становище би поставило държавния служител в МВР в неравностойно положение спрямо работниците и служителите, чиито правоотношения се регулират от Кодекса на труда и Наредбата за структурата и организацията на работната заплата. Съгласно чл. 188, ал. 2 ЗМВР държавните служители, които полагат труд за времето между 22:00 и 06:00 ч. се ползват със специалната закрила по Кодекса на труда. Специалната закрила включва действието на разпоредбите на по-високия по степен нормативен акт /КТ/ и в частност на разпоредбата на чл.140 КТ, касаеща нощния труд, и Наредбата за структурата и организацията на работната заплата /НСОПЗ/ като подзаконов нормативен акт, издаден по приложение на КТ. „ Съгласно чл. 140, ал. 2, пр. първо КТ за пълнолетните работници и служители /каквто е и ищецът/ нощен е трудът, който се полага от 22:00 и 06:00 ч., а съгласно ал. 1, изр. второ на тази законова норма нормалната продължителност на работното време през нощта при 5-дневна работна седмица е до 7 часа. В Наредба №8121з-776/29.07.2016 г., издадена от Министъра на вътрешните работи, липсва правило, съобразно което отработените часове нощен труд да се превръщат в дневни. Излага, че съгласно разпоредбата на чл. 9, ал. 2 НСОПЗ при сумирано изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време, установени за подневно отчитане на работното време за съответното работно място, т.е. приложимият коефициент е 1.143, получен при деление на нормалната продължителност на дневното /8 часа, съгласно чл.

136, ал. 3 КТ/ и нощното /7 часа, съгласно чл.140, ал. 1, изр. второ КТ/ работно време. Възприемането на обратното становище би поставило държавния служител в МВР в неравностойно положение спрямо работниците и служителите, чиито правоотношения се регулират от Кодекса на труда и Наредбата за структурата и организацията на работната заплата.

Не се правят процедурни и доказателствени искания.

Моли за присъждане на разноски.

Нови доказателства не са събирани.

Фактическата обстановка в казуса е изяснена по категоричен начин от първата инстанция.

Атакуваното решение е валидно и допустимо. То се явява и правилно. На основание чл. 272 от ГПК, въззивният съд препраща към мотивите на първата инстанция и добавя следното:

В съображения 7 и 8 от Директива 2003/88/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 4 ноември 2003 г., касаеща някои аспекти на организацията на работното време, изрично се подчертава неблагоприятното въздействие на нощния труд върху човешкия организъм. В съображение 7 от Директивата се сочи, че изследванията са показали, че човешкото тяло е по-чувствително през нощта към смущения в околната среда и към някои тежки форми на организация на работата, както и че дългите периоди на нощен труд могат да са вредни за здравето на работниците и да застрашат безопасността на работното място. В съображение 8 от Директивата се изтъква, че е необходимо да се ограничи продължителността на нощния труд, включително на извънредния такъв. В съображение 10 от Директивата пък се подчертават потенциално вредните последици от нощния труд и необходимостта да се ограничи неговата продължителност, за да се гарантира по-високо равнище на опазване на безопасността и здравето на работниците /така и т. 44 от решението на СЕС от 24 февруари 2022 г. по дело C-262/20/. В тази връзка, в т. 48 на споменатото решение на СЕС се изтъква, че предвиденото в чл. 12, буква „а“ от Директивата задължение да се предприемат необходимите мерки, така че работниците, които полагат нощен труд, и работниците на смени да се ползват с подходяща за естеството на работата им защита, оставя известна свобода на преценка на държавите-членки по въпроса какви подходящи мерки да приложат. С оглед това, в т. 51 от решението си СЕС

изрично подчертава, че въпросното задължение на държавите-членки трябва да се изпълнява така, че да се постигнат защитните цели, определени от самата директива. По-конкретно, когато определят необходимото равнище на защита на здравето и безопасността на работниците, които полагат нощен труд, държавите-членки трябва да следят да е гарантирано спазването на принципите на защитата на безопасността и здравето на работниците и в полза на полагащите нощен труд работници да има други мерки за защита, под формата на продължителност на работното време, допълнително заплащане, обезщетения или сходни придобивки, които да позволяват да се компенсира особената тежест на този вид труд, подчертана и в Директива 2003/88, а съответно и да се съобрази естеството на нощния труд. В т. 53 от решението на СЕС се сочи, че като се има предвид по-голямата тежест на нощния труд в сравнение с труда през деня, намаляването на нормалната продължителност на нощния спрямо тази на дневния труд може да е подходящо решение за гарантирането на защитата на здравето и безопасността на съответните работници, макар и това да не е единственото възможно решение. В тази връзка, в т. 54 на решението на СЕС се припомня, че съгласно съображение 6 от Директива 2003/88, следва да се отчитат принципите на МОТ за организацията на работното време, включително онези, които се отнасят за нощния труд, както и че съгласно чл. 8 от Конвенция № 171 на МОТ, компенсациите за полагащите нощен труд работници, под формата на продължителност на работното време, допълнително заплащане или сходни придобивки, трябва да са съобразени с естеството на нощния труд. Ето защо, в т. 55 от решението на СЕС се прави извод, че макар чл. 8 и чл. 12, буква „а“ от Директива 2003/88 да не налагат да се приема национална правна уредба, която да предвижда, че нормалната продължителност на нощния труд за работниците от публичния сектор, като полицаите и пожарникарите, е по-кратка от предвидената за тях нормална продължителност на труда през деня, то при всички случаи в полза на такива работници трябва да има други мерки за защита, под формата на продължителност на работното време, допълнително заплащане, обезщетения или сходни придобивки, които да позволяват да се компенсира особената тежест на полагания от тях нощен труд. Именно разглежданият в настоящото производство механизъм за преобразуване на нощния труд в дневен с коефициент 1,143 и изплащането му като извънреден е такава мярка за

защита, под формата на допълнително заплащане, която позволява да се компенсира особената тежест на полагания от служителите на МВР нощен труд.

Не следва да се сподели възражението, че за служителите на МВР не е предвидено преобразуване на нощния труд в дневен с коефициент 1,143 и изплащането му като извънреден, защото с оглед спецификата на служебните правоотношения на държавните служители в МВР, са предвидени редица други компенсаторни механизми, като допълнително възнаграждение за прослужено време /чл. 178, ал. 1, т. 1 от ЗМВР/, размер на основния платен годишен отпуск /чл. 189 от ЗМВР/, обезщетения за неизползван платен годишен отпуск /чл. 234, ал. 1 от ЗМВР/, обезщетения за прекратяване на служебното правоотношение /чл. 234, ал. 1 от ЗМВР/, по-благоприятен режим на заплащане на извънредния труд според неговата продължителност /чл. 187, ал. 5, 6 и 7 от ЗМВР/ и др. Тези компенсаторни механизми са дължими само на посочените правни основания, предвидени за тази категория служители, и са напълно различни от правното основание на процесната претенция. Това се потвърждава и от вече цитираното решение на СЕС, в т. 51, 54 и 55 на което многократно се подчертава, че макар намаляването на нормалната продължителност на нощния спрямо тази на дневния труд да не е единственото възможно решение за гарантирането на защитата на здравето и безопасността на полагащите нощен труд работници, предвид по-голямата тежест на нощния труд в сравнение с труда през деня, то при всички случаи в полза на полагащите нощен труд работници трябва да има и други мерки за защита.

Неоснователна се явява и позицията, според която след като за нощния труд е заплатено допълнително възнаграждение от 0,25 лв. на час, не следва да се прави преизчисляване и преобразуване на нощния труд в дневен, понеже се получава дублиране на заплащането. Разпоредбите на чл. 8 и 9, ал. 2 от НСОПЗ се прилагат едновременно, т. е. при сумирано изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни с коефициент 1,143 и за същите тези нощни часове се заплаща и допълнително трудово възнаграждение за нощен труд. В този смисъл е и Решение № 14 от 27.03.2012 г. на ВКС по гр. д. № 405/2011 г., IV г. о., ГК, докладчик съдията Албена Бонева. Трудовото законодателство дава право на работещите да получават, от една страна, завишено почасово заплащане за нощния си труд, а

от друга задължава работодателите да преизчисляват нощните часове в дневни и така да съобразяват продължителността на работния ден. Когато последната е надвишена, се касае за положен извънреден труд, който следва да бъде компенсиран. Това са две различни основания за заплащане на допълнителни възнаграждения. От дължимото допълнително възнаграждение за положен извънреден труд, получен в резултат на преизчисляване на положения нощен труд с коефициент 1,143, не следва да се приспада заплатеното възнаграждение в размер на 0,25 лв. на час, защото тези възнаграждения са дължими на самостоятелни и независими едно от друго правни основания.

Друг важен момент в решението на СЕС от 24 февруари 2022 г. по дело С-262/20, на който трябва да се наблегне, са насоките, дадени относно тълкуването и прилагането на принципа на равно третиране. Чл. 20 от ХОПЕС гласи, че всички хора са равни пред закона. В т. 58 от решението, както и многократно в постоянната си практика, СЕС постановява, че принципът на равно третиране, закрепен в чл. 20 и 21 от ХОПЕС, представлява общ принцип на правото на ЕС, който изисква да не се третират по различен начин сходни положения и да не се третират еднакво различни положения, освен ако такова третиране не е обективно обосновано. Разликата в третирането е обоснована, когато се основава на обективен и разумен критерий, т. е. когато е свързана с допустима от закона цел на съответната правна уредба и е съразмерна на тази цел. Следва да се обърне внимание, че в същата тази т. 58 от решението СЕС препраща към т. 55 и следв. от друго свое решение - това от 9 март 2017 г. по дело С-406/15, в което подробно е разгледано нарушаване на принципа на равно третиране, касаещо предоставянето на специфична закрила при уволнение на лица с увреждания, работещи по трудово правоотношение, и липсата на такава закрила за държавните служители със същите увреждания. В тази връзка, в т. 65 от решението по дело С-262/20 СЕС отбелязва, че разликата в третирането, основана на характера на правоотношението - същинско служебно правоотношение или договорно правоотношение, по принцип може да се подлага на преценка от гледна точка на принципа на равно третиране. С оглед това, в т. 67 от решението СЕС най-напред уточнява, че за да се определи дали е налице нарушение на принципа на равно третиране, сходството между разглежданите положения трябва да се преценява специфично и конкретно по

отношение на всички характеризиращи ги елементи, с оглед, по-специално, на предмета и целта на националната правна уредба, която установява съответното различие, както, евентуално, и на принципите и целите в областта, към която се отнася тази национална правна уредба. В тази връзка е необходимо да се подчертае, че съгласно трайната практика на СЕС, се изисква разглежданите положения да бъдат не идентични, а само сравними, и тази сравнимост трябва да се анализира конкретно съобразно предмета и целта на националната правна уредба, установяваща разглежданото различие. В настоящия казус е изпълнено изискването за сходство на разглежданите положения и е налице разлика в третирането, която не се основава на обективен и разумен критерий, т. е. не е свързана с допустима от закона цел на съответната правна уредба и не е съразмерна на тази цел.

Видно от принципните разяснения, съдържащи се в мотивите към т. 23 от Тълкувателно решение № 6 от 6.11.2013 г. на ВКС по тълк. д. № 6/2012 г., ОСГТК, докладвано от съдиите Елеонора Чаначева и Албена Бонева, в МВР има служители, назначени по трудови договори, и такива по служебно правоотношение, като тези от втората група са държавни служители по смисъла на ЗДСл и общият закон /ЗДСл/ намира субсидиарно приложение спрямо тях. Обратното разбиране би поставило в неравностойно положение държавните служители в МВР спрямо другите държавни служители, както и спрямо работниците и служителите, работещи по трудови правоотношения, за които се прилага регламентацията по КТ. Макар в действащия ЗМВР да няма законова делегация, препращаща към общия ЗДСл /подобно на § 1а от ДР на отменения ЗМВР/, доколкото няма изрично уредено нещо друго, ЗДСл намира субсидиарно приложение. Съобразно разпоредбата на чл. 67, ал. 3 от ЗДСл, минималните и максималните размери на основните заплати по нива и степени за държавните служители, размерите на допълнителните възнаграждения по ал. 7, т. 1-5, както и редът за получаването им, се определят с наредба на МС и не могат да бъдат по-ниски от определените в трудовото законодателство. Възприемането на становището, че спрямо държавните служители в МВР не са приложими разпоредбите на НСОПЗ, означава същите да бъдат поставени в неравностойно положение спрямо работниците и служителите, работещи по трудово и служебно правоотношение, чиито правоотношения се регулират от ЗДСл, КТ и НСОПЗ. В подкрепа на този извод е и Решение № 311 от 8.01.2019 г. на ВКС по гр. д.

№ 1144/2018 г., IV г. о., ГК, докладчик съдията Боян Цонев. В него е посочено, че лишаването на държавните служители в системата на МВР от допълнителни възнаграждения за нощен труд и за труд през официалните празници, ще ги постави в неравностойно положение както спрямо останалите държавни служители, така и спрямо работниците и служителите по трудово правоотношение, които получават такива допълнителни възнаграждения съгласно разпоредбите на чл. 261 и 264 от КТ. Решението е мотивирано с основния правен принцип за равенство и недопускане на дискриминация, закрепен в чл. 6 от КРБ и чл. 14 от ЕКЗПЧОС. Разрешението, според което държавните служители в МВР не следва да бъдат поставяни в по-неблагоприятно положение от работещите по трудово или служебно правоотношение по КТ и ЗДСл, съответства и на чл. 7 от МПИСКП, който е въвел като задължение за държавите-страни по него, сред които е и Република България, да гарантират равенство на правата на лицата, предоставящи наемен труд, без оглед на спецификите на правоотношението, в рамките на което реализират правото си на труд.

В т. 77-78 от решението си по дело С-262/20, СЕС изрично подчертава, че аргументи от икономически и финансов порядък не могат да бъдат оправдание, тъй като не представляват цел от общ интерес. В тази връзка, както вече се посочи, целта на националната правна уредба, касаеща разглеждания в настоящото производство механизъм за преобразуване на нощния труд в дневен, с коефициент 1,143, и изплащането му като извънреден, е да представлява мярка за защита под формата на заплащане, която позволява да се компенсира особената тежест на полагания от служителите на МВР нощен труд, в изпълнение на предвиденото в чл. 12, буква „а“ от Директива 2003/88 задължение на държавите-членки да предприемат необходимите мерки, така че работниците, които полагат нощен труд, и работниците на смени да се ползват с подходяща за естеството на работата им защита. Следователно, целта на разглежданата национална правна уредба е да предостави закрила на работник или служител не с оглед на правната връзка, от която е възникнало неговото правоотношение - трудово или служебно, а с оглед да се компенсира особената тежест на полагания от работниците или служителите нощен труд. При това положение става ясно, че различието, което такава правна уредба провежда между лицата, полагачи нощен труд и работещи по трудово правоотношение, и

държавните служители в МВР, полагащи нощен труд, не е адекватно в светлината на преследваната от тази правна уредба цел, още повече че и двете категории лица могат да бъдат назначени на работа в същата администрация, тъй като, както беше посочено вече, в МВР има служители, назначени по трудови договори, и такива по служебно правоотношение, като тези от втората група са държавни служители по смисъла на ЗДСл. В този смисъл са и т. 60-61 от решението от 9 март 2017 г. по дело С-406/15 на СЕС.

С оглед гореизложеното се налага изводът, че неприлагането на правната уредба, касаеща механизма за преобразуване на нощния труд в дневен, с коефициент 1,143, и изплащането му като извънреден, по отношение на служителите в МВР, представлява разлика в третирането, която не се основава на обективен и разумен критерий, т. е. не е свързана с допустима от закона цел и не е съразмерна на тази цел. Съгласно постоянната практика на СЕС, при установяване на наличие на дискриминация, противоречаща на правото на ЕС, и до приемането на мерки за възстановяване на равното третиране, спазването на принципа за равно третиране може да се гарантира единствено, ако на категорията лица в по-неблагоприятно положение се предоставят същите предимства като тези, от които се ползват лицата в привилегированата категория /в този смисъл са решението от 9 март 2017 г. по дело С-406/15, т. 66, решението от 26 януари 1999 г. по дело С-18/95, т. 57, решението от 22 юни 2011 г. по дело С-399/09, т. 51, и решението от 28 януари 2015 г. по дело С-417/13, т. 46/. Лицата в по-неблагоприятно положение трябва да бъдат поставени в същото положение като лицата, които се ползват от съответната привилегия /решението от 11 април 2013 г. по дело С-401/11, т. 35/. В тази хипотеза националният съд е длъжен да не прилага дискриминационната национална разпоредба, без да е необходимо да иска или да изчаква нейната предварителна отмяна от законодателя, и да приложи по отношение на групата лица, които се намират в неравностойно положение, същия режим като този, от който се ползват лицата от другата категория /в този смисъл са решението от 12 декември 2002 г. по дело С-442/00, т. 43, решението от 7 септември 2006 г. по дело С-81/05, т. 46, и решението от 21 юни 2007 г. по дела С-231/06-С-233/06, т. 39/. В този ред на мисли, липсата на изрична правна уредба в ЗМВР и наредбите по прилагането му, която да предвижда преизчисляване на положения нощен труд в дневен през процесния период, не може да бъде в ущърб на съответните служители в

МВР. С цел избягване поставянето на служителите в МВР в неравностойно положение спрямо останалите държавни служители и работещите по трудово правоотношение и постигане на несправедлив резултат, в случая субсидиарно се прилага нормата на чл. 9, ал. 2 от НСОПЗ. Като акт от общото трудово законодателство, последната намира приложение тогава, когато в другите специални подзаконови нормативни актове, издадени по прилагане на ЗДСл или ЗМВР, са налице празноти или са предвидени по-неблагоприятни разпоредби относно условията и размерите на допълнителните възнаграждения и реда за получаването им. Нейното приложение може да се изключи само в случай, че е налице специална правна уредба, която дава в по-голяма степен защита на правата на работещите в системата на МВР, но не и когато такава уредба липсва или урежда по-неблагоприятни условия.

Разгледана през призмата на горните доводи и аргументи, въззивните жалби се явяват неоснователни. Актът на първата инстанция следва да бъде потвърден.

С оглед изхода на делото и неуважаването на двете жалби, разноси пред въззивната инстанция на страните не следва да се присъждат.

Водена от изложеното, втората съдебна инстанция

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 906933 от 21.11.22 г., постановено по гражданско дело № 3432 от 2019 г. на Районен съд Благоевград.

Настоящият въззивен съдебен акт подлежи на касационно обжалване в едномесечен срок, считано от съобщаването, пред ВКС, като касационната жалба следва да се подаде чрез ОС - Благоевград.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____